

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Ř. p., o. s.**
sídlem U Z. p. 285, X K.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018, č. j. KUOK 119447/2018,
ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 2. 10. 2018, č. j. SMOL/234681/2018/OARMV/PZP/Her.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Jaguar, RZ X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

silničního provozu na pozemních komunikacích, protože dne 9. 3. 2018 v době od 13.20 h do 13.35 h v obci Olomouc v horní třetině ulice Pekárni zastavil a stál s uvedeným motorovým vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem – s dodatkovou tabulkou s textem „Placené parkoviště pracovní dny 9:00 - 18:00 hod. s park. lístkem, parkovací kartou nebo po úhradě SMS platby 30 Kč za hodinu“ bez parkovacího lístku, parkovací karty nebo provedení platby parkovného formou SMS. Toto jednání neznámého řidiče vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát uložil žalobci za tento přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč.

4. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Magistrát ve výroku tvrdil, že vozidlo v daném místě parkovalo, ač parkovné nebylo zaplacené SMS platbou. V odůvodnění rozhodnutí správní orgány však nikterak neodůvodnily, jak k takovému závěru dospěly, případně z jakých důkazů ho vzaly za zjištěný. Není možné tvrdit, že parkovné nebylo zaplacené SMS zprávou. K této skutečnosti nebyl proveden žádný důkaz a magistrát a žalovaný ani netvrdily, jak takovou skutečnost zjistily.
5. Povinnost uložená žalobci byla objektivně nesplnitelná, na místě se nenachází žádný parkovací automat.
6. K danému úseku nebylo vydáno nařízení obce podle § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Podle nařízení platného ke dni přestupku, které žalobce přiložil k žalobě a navrhl provést jako důkaz, ulice Pekárni byla určena k užití v režimu dopravní značky IP 12, nikoliv IP 13c. Město Olomouc nevydalo ceník ve formě nařízení, což také vylučovalo zpoplatnění pozemní komunikace.
7. Žalobce tvrdil, že určenou částku uhradil 10. 5. 2018 a nikoliv 22. 5. 2018. K důkazu žalobce navrhl potvrzení o transakci. Nepřijetí pozdní úhrady by bylo přepjatým formalismem. Výzva neobsahovala zákonné náležitosti, a to den splatnosti.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že správní orgány neměly důvod zpochybňovat oznámení o podezření ze spáchání přestupku, zpracované městskou policií. Pokud žalobce tvrdil, že platba za parkování byla uhrazena, nic mu nebránilo tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit a své tvrzení o platbě hodnověrným způsobem doložit. To však neučinil. Dopravní značka IP 13c neurčuje žádnou povinnost, ale je značkou informativní, ne příkazní. Platbu bylo možné uskutečnit prostřednictvím parkovacího automatu nebo formou SMS, případně využitím parkovací karty. Námitky k nařízení města žalobce ve správním řízení neuplatnil, ale pokud by tak učinil, byly by vyvráceny. Je pravda, že žalobce uhradil 10. 5. 2018 částku 500 Kč, ale den splatnosti byl 9. 5. 2018 a uvedená částka mu byla v souladu se zákonem vrácena.
9. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. **Soud zjistil ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci z doručenky k výzvě provozovateli vozidla, že výzva byla žalobci doručena dne 24. 4. 2018. Podle přehledu plateb magistrátu

žalobce určenou částku podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve výši 500 Kč, splatnou do 15 dnů, uhradil 11. 5. 2018, ale splatná byla do 9. 5. 2018 (včetně).

11. Podle **rozhodnutí magistrátu** o přestupku ze dne 2. 10. 2018 magistrát zjistil spáchání přestupku „z oznámení přestupku Městské policie Olomouc a ostatního spisového materiálu založeného v přestupkovém spisu magistrátu“. Dále magistrát popsal svůj postup ve věci a uzavřel, že „při rozhodování ve věci vycházel z oznámení Městské policie Olomouc, které obsahuje fotodokumentaci přestupku a úřední záznamy, z nichž je zřejmé spáchání předmětného přestupku. V podkladech jsou zaznamenány skutečnosti, které byly zjištěny strážníky při výkonu jejich pravomoci, přičemž strážníci neměli na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto magistrát hodnotil jejich pozorování jako věrohodné, nezkreslené a nezaújaté“.
12. **Žalovaný v rozhodnutí o blanketním odvolání** popsal postup magistrátu a konstatoval, že skutková zjištění byla provedena tak, že není pochybnosti o způsobu spáchání přestupku. Z podkladů shromážděných ve spise mohl magistrát vycházet, neboť nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Žalovaný uvedl, že se „ztotožnil se skutkovými i právním závěrem magistrátu uvedeným v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a že magistrát vzal za podklad svého rozhodnutí všechny předložené podklady, které objasnily skutečný stav věci, a nebylo pochybností, že je žalobce odpovědný za předmětný přestupek“.
13. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
14. Lichá je námitka o **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí jako jednoho celku (z prvního i druhého stupně správního řízení). Magistrát popsal, že skutkový stav zjistil z oznámení přestupku (viz bod 3 tohoto rozsudku), fotografií vozidla a ulice a úředních záznamů. Žalobce ve správním řízení vůbec neuvedl, jakým způsobem uhradil parkovné a neprokázal to. Žalobce byl v celém správním řízení zcela pasivní a podal blanketní odvolání. Za těchto okolností nelze shledat napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné a obrana žalobce, uvedená až v žalobě, se jeví jako účelová.
15. Soud nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti rozhodnutí pro **neprokázání přestupku**. Podle úředních záznamů Městské policie Olomouc (dále jen „policie“) ze dnů 9. 3. 2018 a 28. 3. 2018 nebylo parkovné formou SMS uhrazeno, na výzvu policie se nikdo v určeném termínu nedostavil a za oknem vozidla nebyl ponechán doklad o zaplacení parkovného. V celém správním řízení žalobce netvrdil, ani neprokázal zaplacení parkovného jakoukoli formou.
16. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v posuzované věci ve svém rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 As 136/2020-18, žalobce měl dostatek příležitostí k tomu, aby zpochybnil základní tvrzení magistrátu, že poplatek za parkování nebyl uhrazen, a aby konkrétně uvedl, kterou z forem jej uhradil, ať už poté, co mu byla dne 24. 4. 2018 doručena výzva k uhrazení pokuty, nebo následně v reakci na příkaz magistrátu ze dne 18. 6. 2018 a v následném správním řízení v prvním a druhém stupni. Za situace, kdy tak neučinil a netvrdil, že parkovné uhradil a jakou formou, by v rozhodnutí magistrátu dostačovalo i prosté konstatování, že poplatek za parkování nebyl uhrazen žádným z předpokládaných způsobů, neboť právě to je znakem daného přestupku. Pokud magistrát možné formy úhrady ve svém rozhodnutí uvedl, nezaložil tím sám sobě povinnost, aby ke každé z ní rozepisoval, jak konkrétně ověřil, že ani tímto způsobem nebyl poplatek za parkování uhrazen.

17. Právě úřední záznam o prověřování neprovedení platby prostřednictvím SMS je dostatečným důkazem i podle judikatury Nejvyššího správního soudu, který v obdobné situaci v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, konstatoval: „*Pokud jde o platbu prostřednictvím SMS, ani zde nebyl dán důvod k pochybnostem. Policie podle úředního záznamu zaplacení touto formou ověřovala a stěžovatelka tuto skutečnost v průběhu celého správního řízení nezpochybnila.*“ Právě takové jednoduché prověření v informačním systému je způsobem, jak je možno platbu parkovného pomocí SMS ověřit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, shrnul „**obecně známý fakt o fungování ‚SMS parkovného‘**, které je spravováno k tomu určeným elektronickým systémem. Ten obvykle obsahuje evidenci uhrazených plateb za parkování spojených s označením místa a času, pro které je parkování placeno, registrační značku auta, za něž tak bylo činěno, číslo mobilního telefonu, z něhož byla platební SMS odeslána, a případně dalšími údaji (například kontrolní kód, jenž má zajistit, že SMS stvrzující zaplacení nebude kopírována a použita opakovaně či jinak neoprávněně využívána). Takovýto systém nepochybně umožňuje i vytvoření jednoduchého výstupu z předmětné evidence, tj. výpisu úhrad za parkovné pro určité časové období a místo, podle potřeby následného ověření plateb“.
18. Nedůvodná je námitka, že **výzva k úhradě určené částky** podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu neobsahovala den splatnosti a bylo přepjatým formalismem nepřijmout pozdní úhradu této částky.
19. Výzva obsahovala údaj, že určená částka byla splatná do 15 dnů od doručení této výzvy. Magistrát doručil žalobci výzvu k úhradě určené částky dne 24. 4. 2015 a poslední den k její úhradě připadl na 9. 5. 2015. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce určenou částku uhradil až po marném uplynutí dne splatnosti. Vrácení této částky nebylo přepjatým formalismem a bylo zcela v souladu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, podle kterého *je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla*. Vzhledem ke znění citovaného ustanovení i jeho účelu zde nebyl prostor pro žádnou úvahu správních orgánů a soudů. Citované ustanovení odráží realitu společenských vztahů a přispívá k efektivitě, rychlosti a hospodárnosti správního řízení o přestupku provozovatele.
20. Neopodstatněná je námitka, že žalobci byla uložena nesplnitelná povinnost, protože v místě **nebyl parkovací automat**.
21. Parkovací automat se nachází na začátku Koželužské ulice, u ulice Hanáckého pluku. Koželužskou ulicí musel žalobce do ulice Pekárni vjet, jinudy se do Pekárni ulice dostat nemohl. Dopravní značka IP 13c je umístěna jak na začátku ulice Koželužské, tak uprostřed ulice Pekárni, (tato značka je na první i druhé fotografii policie, na druhé je označena červeným rámečkem). Žalobce mohl zaplatit parkovné taktéž formou SMS nebo předplacené parkovací karty. Umístění parkovacího automatu prokázaly oznámení přestupku a úřední záznam policie (je standardně ověřován při kontrolách, jinak by kontrola úhrady parkovného neprobíhala) a lze to také jednoduše ověřit na uličním pohledu map (např. google).
22. Neopodstatněná je námitka neexistence **nařízení obce a vymezení ulice Pekárni** v tomto nařízení.
23. Tvzení žalobce, že způsob placení parkovného nevyplýval z dopravního značení, považuje soud za absurdní a pouze pro úplnost odkazuje na to, že dopravní značení koresponduje s nařízením statutárního města Olomouc (č. 4/2017) vydaným ve smyslu §

23 zákona o pozemních komunikacích. V uvedeném nařízení (čl. 2 a 3) je přitom stanoven způsob placení sjednané ceny, vč. způsobu prokazování jejího zaplacení („řidič, který parkuje s vozidlem v zóně nebo na zpoplatněných parkovacích plochách, je povinen v době zpoplatnění parkování umístit za čelní výhledové sklo vozidla na viditelné místo platnou krátkodobou parkovací kartu nebo platný papírový parkovací lístek takovým způsobem, který umožní zřetelně registrovat údaje potvrzující platnost karty“).

24. Je tedy zřejmé, že žalobce tížila povinnost umístit parkovací lístek za přední sklo vozidla. A pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub. Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho úhradě – tedy parkovací lístek nebo kartu či prokázat v řízení zaplacení formou SMS – umístit na viditelné místo za předním sklem vozidla. I bez znalosti výše uvedeného nařízení obce je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu určitým způsobem najevo, že parkovné uhradil. Pokud neumístí parkovací lístek na viditelné místo, byť by se tak stalo pouze nedopatřením (opomenutím), musí nést následky s tím spojené (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017-42).
25. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že porušení povinnosti hradit parkovné lze dovodit pouze ve spojení s prokázáním zpoplatnění parkování podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17, podle kterého není pravdou, že značka IP 13c „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Ulice Pekární se navíc nachází v centrální oblasti města, do které je vjezd možný pouze ulicemi osazenými informativními dopravními značkami IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, které na omezení při parkování v oblasti její působnosti upozorňují, jak je žalobci i jeho zástupci známo z jiné věci žalobce o shodném přestupku u zdejšího soudu sp. zn. 72 A 1/2018, zejména body 3 a 52, a souvisejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 As 128/2019-14.
26. Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, proto není důvodná, neboť žalobcova povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c. Proto soud neprováděl žalobcem navržený důkaz nařízením statutárního města Olomouce č. 4/2017.
27. Soud neprováděl ani důkaz výpisem plateb žalobce, protože úhrada určené částky po marném uplynutí lhůty splatnosti nebyla mezi účastníky řízení sporná.
28. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného správními orgány důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
29. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovaný v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval (výrok II), pročez se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 6. srpna 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně